

„Kaj pipo! To ni nič! Omislim si rajši velikega psa, ki me bo varoval, kadar pojdem v Rudnik krast črešenj — in pa dolgo puško — ravnotako, kakršno ima Črnelski Mišjak,“ modruje Matevžek.

„A jaz bi pa najrajši imel take orglice, ki jih je treba le malo zavrteti, pa pojo kar same. Videl sem jih pri prosjaku, ko sem šel z mamom na božji pot k Sv. Valentinu,“ hiti skoraj v eni sapi Orešnikov Joža.

„Čemu mi bo vsa ta ropotija! Meni je najbolj povšeč graščina, in če bo res Čemšeniška naprodaj, kakor je klical včeraj pred cerkvijo Mačkov Martinek, no, si jo pa jaz kupim! Gospodariti znam, saj sem že pomagal očetu poganjati vole, ko sva vozila les iz gozda,“ se usti Čehov Blažek.

„Meni pa roji vse kaj drugega po glavi,“ se zdajci oglasi Ivan, „jaz pa pojdem študirat in postanem tak gospod, da se mi boste vsi odkrivali in mi poljubljali roko. Saj sem že prosil očeta, a se izgovarja, da stane to preveč denarja! Sedaj pojdem pa lahko v mestne šole — holladri-hop-sasa-tideldidljom!“ Zasukal se je razposajeno in zaplesal po prosu, ki je že semtertja latovalo.

„Ti malopridnež ti nemarni! Le čakaj me, guncvet ti poštanjski, te bom že gospodu učitelju zatožila!“ se nepričakovano oglasi Mihalička, ki je imela koncem vasi ubožno bajto.

„Nič se ne hudujte, mati, vso škodo vam povrnemo!“ jo tolaži Ivan, ki so ga nekoliko ostrašile njene grožnje.

„Seveda, seveda!“ smo mu vsi pritrjevali; zakaj pa tudi ne: saj izkopljemo zaklad!

A sam sem si pa na skrivnem mislil, da si kupim krasen zrakoplav, s katerim splavam v nebesne višave kot lahkokrila ptica. (Konec.)

Ga-ga!

*Ga-ga-ga-ga — strašna žalost,
oj, to jokajo gosi!
Kaj je, kaj je, sive goske,
kaj tako vas žalosti?*

*Ga-ga-ga-ga — strašna žalost,
v pekel, črni volk, s teboj!
Ti požrl nam si gosaka,
kaj bo z nami zdaj, ojoj!*

*Ga-ga-ga-ga — strašna žalost,
oj, sirote ve gosi!
Hajd za volkom, in mrcino
ščipljite od vseh strani!*

C. Golar.

